

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **W. Ć.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 lipca 2022 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 6 maja 2021 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.

z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.T., Kancelaria Adwokacka w N., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 października 2019 roku Sąd Rejonowy w N., sygn. akt II K [...], uznał oskarżonego **W. Ć.** za winnego tego, że w dniu 13 listopada 2013 roku w N. w siedzibie filii E. S.A. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracownika tej firmy co do możliwości wywiązania się z zawartej umowy leasingu operacyjnego nr [...] na

trzy sztuki odmierzaczy paliw ciekłych V-line A. [...] o numerach seryjnych [...]5, [...]6 i [...]7 oraz przedstawił stwierdzający nieprawdę dokument w postaci specyfikacji do faktury nr [...] wystawionej przez firmę O., przy czym w rzeczywistości odmierzacze te nie zostały nigdy wytworzone i zamontowane na stacji paliw, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 178.300,53 zł firmę E. S.A. z siedzibą w W.. Za powyższe Sąd Rejonowy w N. m. in. na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył W. Ć. karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby (punkt I wyroku), wymierzył skazanemu karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, orzekł obowiązek solidarnego naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz E. S.A. kwoty 137.526,59 zł, oddał W. Ć. pod dozór kuratora i obciążył go kosztami postępowania, zasądzając jednocześnie na rzecz jego obrońcy z urzędu wynagrodzenie.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 6 maja 2021 r., sygn. akt II Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy zwalniając W. Ć. od ponoszenia kosztów sądowych, a także orzekł o wynagrodzeniu dla jego obrońcy z urzędu.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą naruszenie przepisów postępowania poprzez wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w N. w nienależycie obsadzonym składzie, z uwagi na orzekanie sędziego powołanego na urząd sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w N. do jej ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w N. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza akt postępowania karnego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie nie zachodziła podnoszona przez obrońcę skazanego nienależyta obsada składu Sądu Okręgowego w N., która stanowiłaby bezwzględną przyczynę odwoławczą w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Obrońca skazanego podniósł, że wadliwość obsady Sądu odwoławczego wynikała z faktu, że w składzie tego sądu orzekała sędzia A. S. – B., która uzyskała nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że nie budzi wątpliwości Sąd Najwyższy wadliwość składu Krajowej Rady Sądownictwa po nowelizacji ustawy o KRS z 2017 r. Poglębianą argumentację w tym zakresie przedstawił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, stwierdzając m.in., że: „Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1”.

Z powyższego wynika m.in. fakt, że sędzia powołany przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie nie korzysta już z funkcjonującego dotychczas *in gremio* oraz *a priori* domniemania niezawisłości i bezstronności. Z powyższego może wynikać niespełnienie przez sędziego minimalnego standardu gwarantującego stronom postępowania prawo do sądu w rozumieniu konstytucyjnym i konwencyjnym. Należy jednak zwrócić uwagę, że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20) uznano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może zachodzić wówczas, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz

art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ale jedynie „w konkretnych okolicznościach”.

Z kolei w cytowanej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. podkreślono, że „brak [jest] podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przez Krajową Radę Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Oznacza to, że dla udowodnienia zaistnienia nienależytej obsady sądu nie wystarczy wskazać na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest natomiast ustalenie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uzasadnić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu cytowanych uchwałach Sądu Najwyższego.

W tym kontekście argumentacja obrońcy okazała się nieprawidłowa, skoro w przeważającej części odwołuje się do orzecznictwa w zakresie skutków wadliwości składu Krajowej Rady Sądownictwa po 2017 r. w odniesieniu do powołanych przy jej udziale sędziów Sądu Najwyższego. Sytuacje te zasadniczo różnią się od siebie. O ile bowiem w przypadku sędziów Sądu Najwyższego, którzy uzyskali nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nienależytą obsadę sądu przyjmuje się *a priori*, o tyle sytuacja taka nie zachodzi wobec sędziów sądu powszechnego (zob. pkt 2 uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22).

W niniejszej sprawie – w której zarzut nienależytej obsady sądu dotyczy sędziego Sądu Okręgowego, a zatem sądu powszechnego – konieczne jest wykazanie konkretnych (podkreślenie – SN) okoliczności dowodzących stronniczości sędziego, wynikających np. z tajnego sposobu obrad KRS w zakresie kandydatury, negatywnej opinii zgromadzenia ogólnego sędziów danego sądu, niekorzystnego dla kandydata porównania jego osiągnięć z osiągnięciami kontrkandydatów, krótkiej ścieżki jego awansu (zob. szerzej uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, s. 28 - 29). obrońca skazanego w kasacji, sygnalizującej zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność - chociażby uprawdopodobniającą - brak bezstronności sędziego A. S.– B..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację w formule kwalifikowanej – jako oczywiście bezzasadną, nie dostrzegając żadnych podstaw do uwzględnienia żądania skarżącego wyrażonego w jej *petitum*.

Rozstrzygnięto także o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, w tym o opłacie na rzecz obrońcy z urzędu.

[as]